

Слободан Вујовић

*Поводом годишњице
бомбардовања Србије од стране
злочиначке НАТО удружбе*

*Широкогруда
издашности Биџ Мека*

Извесни господин Мекалистер, високи званичник ЕУ, који је у међувремену постао незаобилазан на „Европском путу“ Србије, недавно истресе критику на рачун српског народа, како „гаји превише симпатија према Москви.“

„Европска унија је до краја 2014. године потрошила 172 милиона евра на хуманитарну помоћ и реконструкцију у поплавленим подручјима. Не знам, да ли је Русија пружила сличну подршку. Али, наша помоћ се недовољно препознаје у српској јавности и о томе се мало пише у средствима информисања“ – објашњава господин Незаобилазни.

Према његовом мишљењу, недовољно чинимо у рекламирању њихове великодушности и милосрђа.

Према нашем веровању, чињење добрих дела се подразумева, па није лепо још их и посебно рекламирати. Бог то гледа, а исти је довољно високо да види све и као кредибилан сведок памти и награђује свакога према заслугама.

„Чини добро да би ти се добрим вратило“ – каже наш народ.

Можда смо се ипак огрешили према Мекалистеру, јер он није дужан да зна шта наш народ каже, вероватно зато истиче и тражи да рекламирамо њихова добра дела.

Кад боље размислим, можда и не истичемо у довољној мери, рецимо, њихово милосрђе којим су нас даривали 1999. године, мада дотични ту доброту не спомиње, а видна је и без нашег великог залагања, на сваком кораку, као и места на којима се налазе споменици подсећања на њиховог „Милосрдног анђела“, који нас је богато даривао.

Сваког 24. марта, већ пуних осамнаест година, сетимо се њиховог „анђела“ и у знак дужне пажње и сећања, полагамо цвеће широм Србије поводом његовог учинка.

Можемо обећати господину Меку и тврду му веру задати да ћемо то убудуће ревносније чинити и тако испуњавати свој дуг у истицању њихових заслуга.

За који дан, могао би и он да нам се прикључи и на лицу места се увери, како гајимо сећање и заједно с нама, донесе цвет, рецимо испред зграде бившег Генералштаба, коју смо сачували у оном стању, како су њихови уметници дорадили Добровићево дело, које је имало статус споменика културе првог реда.

У дорађеном изгледу, након њиховог ваздушнoг перформанса и бездушног разарања, то дело постаје изванредан споменик посвећен њиховој доброти и култури. Очуван у оном стању, како су га сами обликовали, сведочи и о њиховим цивилизацијским вредностима.

Што се тиче даље помоћи од стране господина Мекалистера и добротичитеља које представља, добро је дошла, али би требало да наши политичари убудуће, уз велику захвалност, сваки пут израчунају колико је још потребно да уложи, како би достигли сто милијарди долара, што су нам остали дужни од бомбардовања.

Све то уредно уз фискални рачун, наравно!

Велику штету су направили ти добротвори земљи Србији, која се и данас и ко зна колико ће се још дуго гушити у њиховом осиромашеном уранијуму, којим су нас богато наградили, не штедећи за себе. Алал вера!

Не смемо заборавити да су нам тада уништили целокупну привреду, убили 2500 невиних људи, жена и деце... и војника. Да, и наши војници су невине жртве, јер их ничим нису изазвали, нити напали. Само су бранили своју земљу и преостала огњишта својих дедова, које дедови дотичног, нису успели да убију од 1914. до 1918, па онда од 1941. до 1945. године.

Хришћански смо опростили, али нисмо заборавили.

Наше жртве лицемерно, прогласише као „колатералну штету“.

Зар је мала Милица колатерално биће?!

На крају се враћам на примедбу, коју је изрекао господин Мекалистер у вези са Русијом.

Стварно, зашто толико волимо Русију?!

Вероватно је у питању неизлечива генетска фалинка, додатно појачана сазнањем, да нас они, никада нису бомбардовали, не улазећи у друге разлоге српског слепила.

Његови преци и данашњи савезници су нам то учинили четири пута, само у прошлом веку.

И онда, како да се одучимо од Русије?

„Каква је, таква је, наша је!“ – написа себи пресуду, мој покојни стриц, далеке и инкриминисане четерес осме године, па ево и ја му се, грешан – придружих.

Оптерећеност господина Мекалистера Русијом, постаје можда и лична (ко ли му је страдао под Стаљинградом?), али што се тиче нас, она је забрињавајућа.

Ево у тренутку када завршавам овај текст и само што нисам кликнуо дугме, да оде на жељену адресу, кад оно у „Новостима“ са слике ме намрштен гледа Мекалистер и изражава жаљење „што наша земља није одлучила да се придружи санкцијама ЕУ према Русији.“

У наставку каже, како се примећује „растући руски утицај у Србији, а на том игралишту су Сједињене америчке државе и Европска унија.“

Замислите, ми смо на њиховом иг-
ралишту. Ми дакле, нисмо ни држава,
већ игралиште.

Заиста господине Мек, ...!

* * *

Читам овај текст преко телефона
мојој сестри у Билећи, која је једина,
од нас петоро, остала да живи у нашем
родном бескрају.

Волим, повремено да с њом поде-
лим нека размишљања, па и овај мој
урадак да чује.

Пошто је слушала, без упадања и
без даха, повремено сам прекидао са
читањем:

„Ало, слушаш ли ме?!“

„Ама слушам, не прекидај!“

Настављам са читањем, послушку-
јући да ли веза функционише. Сестра,
као да не дише.

Не смем да прекинем. Настављам.

Када заврших са читањем, никак-
вог гласа.

Таман, кад сам помислио да се веза
прекинула, огласи се моја сестра:

„Затвориће те!“

„Шта кажеш?“

„Затвориће те, Бога ми!“

„Што би ме затворили?“

„Не знам зашто, али ће те затво-
рити!“

„Дај олабави, у ком веку ти жи-
виш?“

„У овоме, Слободане. Затвориће
те!“

„Ма јок, друго је ово време.“

„И оно онда је било друго вријеме,
па стрико оде.“

У том тренутку сам видео, колико
зебња због лошег искуства, траје у ко-
стима потомака.

